

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.913 van 1 september 2011
in de zaak A. 196.703/VII-38.092.**

In zake : Luc VAN PAESSCHEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Joost Peeters
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de gouverneur
van de provincie Antwerpen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 7 juni 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 17 mei 2010 waarbij de aanvraag van Luc Van Paesschen tot hernieuwing van zijn vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens zonder munitie onontvankelijk wordt verklaard.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 207.682 van 28 september 2010 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 juni 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Eva Pauwels, die loco advocaat Joost Peeters verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Aan de verzoeker worden op 1 oktober 1992 drie vergunningen verleend tot het voorhanden hebben van verweervuurwapens zonder munitie.

Daarnaast beschikt hij over een geregistreerd seinpistool.

Volgens de verzoeker gaat het om sierstukken met een emotionele waarde die achter slot en grendel bewaard worden zonder munitie. Bij de inwerkingtreding van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) zou door de burgemeester en de lokale politie aan de verzoeker zijn meegedeeld dat hij niets moest ondernemen om in regel te blijven met die vuurwapens.

3.2. Met een brief van 23 juli 2009 meldt de procureur des Konings te Antwerpen aan de verzoeker wat volgt :

"Naar aanleiding van de nieuwe wapenwet van 8 juni 2006 moest u aangifte doen van de vergunningsplichtige wapen(s) in uw bezit of daarvoor een vergunning aanvragen. U hebt dit tot op heden nagelaten. Daardoor mag u sinds 1 november 2008 uw wapen(s) niet langer in uw bezit houden en bent u strafbaar volgens de wapenwet. Het is niet langer mogelijk om hiervoor nog een vergunning te vragen.

Om vervolging te vermijden moet u, ten laatste op 15 december 2009 te 16.00 uur vrijwillig afstand doen bij de lokale politie van uw woonplaats van het wapen of de wapens en de munitie in uw bezit.

Indien u hiervoor kiest, zal geen proces-verbaal worden opgesteld wegens onwettig wapenbezit.

Als u echter na 15 december 2009 te 16.00 uur uw wapen(s) nog verder in uw bezit houdt, zal proces-verbaal worden opgesteld wegens onwettig wapenbezit en zal u een minnelijke schikking worden voorgesteld van 200 EURO. Indien u dan nog geen afstand doet van uw wapen(s) zal u gedagvaard worden voor de correctionele rechtbank. Dit zal ook tot gevolg hebben dat u gedurende geruime tijd geen enkele wapenvergunning meer zal kunnen krijgen.

Wij wijzen erop dat indien u door de rechtbank veroordeeld wordt, de minimum geldboete 550 EURO bedraagt waarbij nog de gerechtskosten komen. De correctionele rechtbank kan nog zwaardere geldboeten opleggen en/of gevangenisstraf van 1 maand tot 5 jaar (artikel 23 van de wapenwet)".

3.3. Met een brief van 26 november 2009 dient de verzoeker een vergunningsaanvraag in tot het voorhanden hebben van de vuurwapens zonder munitie. In die brief wordt ook vermeld dat de betrokken wapenvergunningen voor onbepaalde tijd waren toegekend, dat luidens de destijds bijgevoegde bepalingen die vergunningen enkel konden worden opgeheven met een aangetekend schrijven en dat in de nieuwe wapenwet geen sanctie is voorzien voor het overschrijden van de termijn van de overgangsregeling.

3.4. Op 2 december 2009 antwoordt de arrondissementscommissaris van Mechelen dat de aanvraag laattijdig werd ingediend, zodat hij genoodzaakt is "een onontvankelijkheidsbesluit wegens overschrijding van de regularisatietermijn op te stellen".

3.5. Met een brief van 5 december 2009 vraagt de verzoeker aan de gouverneur van de provincie Antwerpen om gehoord te worden.

3.6. De arrondissementscommissaris van Mechelen antwoordt dat hij niet ingaat op dit verzoek en dat hij genoodzaakt is "een onontvankelijkheidsbesluit te treffen".

3.7. De verzoeker herhaalt op 19 december 2009 zijn vraag om te worden gehoord.

3.8. Het antwoord hierop van de arrondissementscommissaris van Mechelen luidt als volgt :

"(...)

Zoals ik u reeds in mijn brief van 15 december 2009 meedeelde heeft uw cliënt zijn aanvraag te laat ingediend en was u hiervan op de hoogte.

Aangezien de overgangsperiode eindigde op 31 oktober 2009, kunnen aanvragen tot hernieuwing van vergunningen die nadien werden ingediend niet meer in aanmerking worden genomen. De wet van 9 juni 2006 is voldoende duidelijk en bovendien werd de oorspronkelijke voorziene overgangsperiode tot tweemaal toe verlengd.

Uit uw brieven zijn geen elementen aan het licht gekomen die kunnen doen

besluiten dat de aanvraag tijdig werd ingediend. Vermits de procedure louter op stukken verloopt en het horen geen verdere nuttige elementen zal aanbrengen, kan ik op uw verzoek niet ingaan.

Ik vestig er uw aandacht op dat de wapens thans door uw cliënt illegaal voorhanden worden gehouden omdat de vergunningen vervallen zijn. Hij kan deze wapens niet meer bezitten noch overdragen. De wapens dienen overhandigd te worden aan de lokale politie. Immers riskeert uw cliënt te worden vervolgd door de gerechtelijke diensten".

3.9. Op 17 mei 2010 verklaart de gouverneur van de provincie Antwerpen de vergunningsaanvraag van de verzoeker onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt :

"(...)

Overwegende dat luidens artikel 48, lid 2 van de Wapenwet de vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens, afgegeven of gewijzigd met de inning van rechten en retributies, sedert meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van de wapenwet, vervallen indien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 is aangevraagd bij de provinciegouverneur;

Overwegende dat de aanvraag dateert van na 31 oktober 2008, zijnde de uiterste datum waarop de vernieuwing kon worden aangevraagd, zodat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard;

Overwegende dat betrokkene geen geldige titel heeft om de wapens voorhanden te houden;

Overwegende dat de wapens illegaal zijn en het bezit ervan strafbaar is;

(...)"

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, "doordat de door verzoekende partij ingediende aanvraag tot hernieuwing van de vergunningen voor vier wapens onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 48 §2 van de Wapenwet wegens overschrijding van de overgangstermijn, terwijl deze overgangstermijn bij

de beoordeling van de aanvraag van verzoekende partij buiten toepassing diende te worden gelaten wegens ongrondwettig".

De verzoeker wijst op artikel 48, tweede lid, van de wapenwet, dat luidt als volgt :

"De vergunningen tot het voorhanden hebben van wapens afgegeven of gewijzigd met de inning van rechten en retributies krachtens de wet bedoeld in artikel 47, sedert meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van deze bepaling, zijn vervallen indien de hernieuwing ervan niet uiterlijk op 31 oktober 2008 is aangevraagd bij de bevoegde overheid".

In de toelichting bij het middel zet de verzoeker uiteen dat die bepaling de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, doordat een drievoudig onderscheid wordt gemaakt waarvoor geen redelijke verantwoording bestaat :

- vooreerst wordt een onderscheid gemaakt tussen geregistreeerde passieve wapenbezitters die een hernieuwing van hun vergunningen hebben aangevraagd vóór 31 oktober 2008 en zij die deze willekeurige datum, om welke reden ook, hebben laten verstrijken;
- daarnaast wordt een willekeurig onderscheid gemaakt tussen geregistreeerde passieve wapenbezitters die hun vergunning meer dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van artikel 48, § 2, van de wapenwet hebben verkregen en geregistreeerde passieve wapenbezitters die hun vergunning minder dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van deze bepaling, dit is na 9 juni 2001, hebben verkregen. Laatstgenoemde wapenbezitters behouden immers hun vergunning voor onbepaalde duur. In het licht van het doel van de wapenwet, namelijk de opspoorbaarheid van wapens en de openbare veiligheid waarborgen, is deze willekeurige datum niet pertinent;
- ten slotte wordt geen rekening gehouden met het feit dat, anders dan in Brussel-Hoofdstad, de wapenbezitters in de provincie Antwerpen, die gekend waren in het centraal wapenregister en die op 1 september 2008 nog geen aanvraag tot hernieuwing van hun wapenvergunningen hadden ingediend, niet met een brief gewaarschuwd werden dat de termijn om die hernieuwing aan te vragen zou verstrijken op 31 oktober 2008.

De verzoeker vraagt dat aangaande de grondwettigheid van dit drievoudig onderscheid de volgende prejudiciële vraag zou worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof :

"Schendt artikel 48 §2 van de Wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, doordat voor het al dan niet toekennen van een hernieuwing van de vergunningen voor passief wapenbezit een onderscheid gemaakt wordt tussen passieve wapenbezitters die hun hernieuwing aanvroegen voor de willekeurige datum van 31 oktober 2008 enerzijds en passieve wapenbezitters die deze datum hebben laten passeren anderzijds, en tussen passieve wapenbezitters die een vergunning hadden bekomen voor 9 juni 2001 enerzijds en passieve wapenbezitters die een vergunning hadden bekomen na 9 juni 2001 anderzijds, en doordat in de praktijk door de verschillende wapendiensten een andere invulling werd gegeven aan de toepassing van artikel 48 §2 Wapenwet, met name omdat in de ene provincie nog wel tijdig een verwittigingsbrief werd verstuurd aan geregistreeerde wapenbezitters (Brussel-Hoofdstad) en dit in een andere provincie niet het geval was (Antwerpen)?"

5. In haar memorie van antwoord vraagt de verwerende partij zich af of de verzoeker belang heeft bij het middel voor zover hij het onderscheid aanklaagt tussen de geregistreeerde passieve wapenbezitters die de hernieuwing van hun vergunning hebben gevraagd vóór 31 oktober 2008 en zij die deze datum hebben laten verstrijken. De verzoeker werd immers niet geschaad door het verstrijken van de termijn om de hernieuwing van zijn vergunningen te vragen, maar wel door het feit dat hij als gevolg van verkeerde informatie in de overtuiging verkeerde dat hij geen hernieuwing van zijn vergunningen moest vragen. Aldus had hij nooit de bedoeling om de hernieuwing van zijn vergunningen te vragen. Bovendien merkt de verwerende partij op dat de wettelijke termijn die als overgangsmaatregel gold om aan de wapenbezitters toe te laten een hernieuwing van hun vergunning aan te vragen niet onredelijk was, in het bijzonder nu die termijn meermaals werd verlengd.

Wat het onderscheid betreft tussen de geregistreeerde wapenbezitters die hun vergunning meer, dan wel minder dan vijf jaar voor de inwerkingtreding van de wapenwet hebben verkregen, meent de verwerende partij

dat dit onderscheid volkomen gerechtvaardigd is, omdat in de oorspronkelijke versie van de wapenwet een wapenvergunning slechts een beperkte geldigheidsduur had. Bijgevolg moesten alle vergunningen die ouder waren dan vijf jaar opnieuw onderzocht worden, terwijl meer recente vergunningen automatisch hernieuwd worden bij het verstrijken van de termijn van vijf jaar.

Wat de ongelijke behandeling betreft van de geregistreerde wapenbezitters die niet schriftelijk werden geïnformeerd dat hun vergunning zou vervallen, in tegenstelling tot deze in Brussel-Hoofdstad, merkt de verwerende partij op dat nergens in de wapenwet bepaald wordt dat de geregistreerde wapenbezitters moesten worden aangemaand om hun wapenbezit te regulariseren. Zij stelt dat de beslissing om aan de bestaande vergunninghouders een brief te zenden, beschouwd moet worden als een dienstverlening aan de burgers ingevolge het eigen beleid van de provincie en dus niet het gevolg is van een verschil in de toepassing van de federale wet. Zij voegt hieraan toe dat uit de wapenwet en alle publicaties daaromtrent blijkt dat de wapenbezitters zelf hun verantwoordelijkheid moesten opnemen.

6. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij ten onrechte laat gelden dat hij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij stelt dat hij destijds informatie heeft gevraagd aan de lokale politie en de burgemeester van zijn gemeente en dat het feit dat hij in de overtuiging verkeerde niets te moeten ondernemen, niet betekent dat hij geen belang zou hebben bij zijn beroep.

Voorts sluit de verzoeker zich aan bij het standpunt in het auditoraatsverslag over de vordering tot schorsing dat inzake het derde onderdeel van het middel geen prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof moet worden gesteld. De verzoeker stelt vast dat de verwerende partij in Brussel-Hoofdstad een andere uitvoering heeft gegeven aan de wapenwet dan in de provincie Antwerpen. Die ongelijke behandeling kan volgens hem niet worden toegeschreven aan een

verschillend lokaal beleid. Hij mag immers niet het slachtoffer worden van een gebrek aan coördinatie bij de uitvoering van de wet.

Indien de Raad van State zou oordelen dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is, handhaaft de verzoeker zijn wens om in verband met het eerste en tweede onderdeel van het middel de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof :

"Schendt artikel 48 §2 van de Wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet, doordat voor het al dan niet toekennen van een hernieuwing van de vergunningen voor passief wapenbezit een onderscheid gemaakt wordt tussen passieve wapenbezitters die hun hernieuwing aanvroegen voor de willekeurige datum van 31 oktober 2008 enerzijds en passieve wapenbezitters die deze datum hebben laten passeren anderzijds, en tussen passieve wapenbezitters die een vergunning hadden bekomen voor 9 juni 2001 enerzijds en passieve wapenbezitters die een vergunning hadden bekomen na 9 juni 2001 anderzijds?".

7. In haar laatste memorie betwist de verwerende partij dat een schending van het gelijkheidsbeginsel zou kunnen worden afgeleid uit het feit dat, in tegenstelling tot elders, in Brussel-Hoofdstad de geregistreerde wapenbezitters een schriftelijke aanmaning hebben gekregen om hun wapenvergunning te hernieuwen.

Vooreerst stelt zij dat het centraal wapenregister grote lacunes vertoont en onjuiste gegevens bevat, zodat het niet als betrouwbare bron kon worden aangewend om de wapenbezitters te informeren over de nieuwe wapenwet. Het verstrekken van informatie in Brussel-Hoofdstad op grond van die bron, kon volgens haar dan ook niet worden beschouwd als een daad van behoorlijk bestuur.

Voorts betoogt zij dat uit de "ratio legis" van de nieuwe wapenwet volgt dat het de bedoeling was van de overgangsregeling om tijdens de regularisatieperiode de wapenbezitters toe te laten spontane aangifte te doen van hun wapens, waarbij de verantwoordelijkheid en het initiatief om zich in regel te stellen bij de burger werd gelegd. Zij stelt dat om die reden geen instructies werden

gegeven aan de provinciale en lokale overheden inzake de verdere informatieverstrekking omtrent de toepassing van de nieuwe wapenwet. Dienaangaande werd enkel een federale informatiebrochure verspreid over het ganse land.

Verder wijst zij er op dat de Raad van State de overgangsregeling "duidelijk" en "niet moeilijk te begrijpen" heeft bevonden en dat aan de nieuwe wapenwet ruime aandacht is besteed in de pers, samen met een oproep aan de wapenbezitters om de nodige initiatieven te nemen. Zij acht het daarom niet aannemelijk dat de politie of de burgemeester, die de verzoeker stelt te hebben geraadpleegd, verkeerde informatie zouden hebben gegeven over de toestand van zijn wapens, tenzij de vraagstelling onvolledig of incorrect was. Zij herhaalt dat het eigen initiatief van de verzoeker primordiaal was en meent dat eender welke schriftelijke bron (krant, brochure, internet) hem de juiste informatie inzake de nieuwe wetgeving had kunnen bezorgen. De eigen nalatigheid van de verzoeker kan volgens haar niet worden vergoelijkt door het feit dat hij niet door de administratie werd aangeschreven.

Zij stelt dat de verzending van een brief door de gouverneur van Brussel-Hoofdstad aan de geregistreerde wapenbezitters dan ook een volkomen eenzijdig, ongepast en door de federale overheid ongewild initiatief was dat tegen de "ratio legis" van de wapenwet ingaat. Uit dergelijk initiatief kan volgens haar geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden afgeleid.

Beoordeling

8. De verzoeker klaagt onder meer de ongelijke behandeling aan tussen de geregistreerde wapenbezitters in Brussel-Hoofdstad die tijdig schriftelijk gewaarschuwd zijn dat hun vergunning zou vervallen en de geregistreerde wapenbezitters in de provincie Antwerpen die dergelijk schrijven niet hebben ontvangen.

Uit het antwoord van de minister van Justitie op een parlementaire vraag, gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat de wapenbezitters in Brussel die gekend waren in het centraal wapenregister en die op 1 september 2008 nog geen aanvraag tot hernieuwing van hun vergunningen hadden ingediend allemaal een tweetalige brief hebben ontvangen teneinde "zich in regel te stellen".

Op andere plaatsen werden dergelijke brieven blijkbaar niet verzonden.

In zijn memorie van wederantwoord sluit de verzoeker zich aan bij het standpunt dat de ongelijke behandeling van de geregistreerde wapenbezitters in Brussel-Hoofdstad en de geregistreerde wapenbezitters in de provincie Antwerpen niet voortvloeit uit de wet zelf, maar uit de uitvoering van de wet door de verwerende partij. De wapenwet is immers een federale wet die in beginsel op gelijke wijze op alle burgers dient te worden toegepast en geen onderscheid maakt naargelang de provincie waar de betrokkene woont.

De voormelde ongelijke behandeling van de geregistreerde wapenbezitters in Brussel-Hoofdstad en deze in de provincie Antwerpen dient dan ook niet het voorwerp uit te maken van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof, doch het komt de Raad van State toe om zelf over de grondwettigheid van die ongelijke behandeling te oordelen.

9. De verzoeker beschikte over wapenvergunningen van onbepaalde duur. In die vergunningen was vermeld wat volgt :

"Als de vergunning wordt geschorst of ingetrokken, brengt de minister van justitie, zijn gemachtigde of de provinciegouverneur de houder van de vergunning hiervan op de hoogte door een aangetekend schrijven met ontvangstbewijs".

Dit werpt een ander licht op de vermeende passieve houding van de verzoeker ten aanzien van de overgangsregeling in de nieuwe wapenwet. Op grond van die vermelding mocht de verzoeker er immers vanuit gaan dat een wijziging in de

vergunningstoestand hem individueel ter kennis zou worden gebracht. In die context zou het geenszins een buitensporige inspanning hebben geleverd, maar wel van behoorlijk bestuur blijken hebben gegeven om aan de verzoeker, zoals dat gebeurd is in Brussel-Hoofdstad, tijdig een "waarschuwingsbrief" te sturen, teneinde hem de kans te geven om zich uiterlijk op 31 oktober 2008 met de nieuwe wetgeving in orde te stellen en aldus te voorkomen dat hij tegen zijn wil in een toestand van illegaal wapenbezit zou verzeilen. Uit de brief van de procureur des Konings te Antwerpen van 23 juli 2009 blijkt dat de verwerende partij wel degelijk van het - door haar vergunde - wapenbezit van de verzoeker op de hoogte was.

10. In zijn antwoord op de hiervoor vermelde parlementaire vraag wijst de minister van Justitie er op dat de centrale wapendienst in Brussel-Hoofdstad "uitstekend werk levert". Dat zulks elders gebeurlijk wat minder het geval zou zijn, kan de ongelijke behandeling van de geregistreerde wapenbezitters niet verantwoorden.

De verwerende partij laat ter verantwoording van die ongelijke behandeling gelden dat noch uit de wapenwet zelf, noch uit de "ratio legis" van die wet voortvloeit dat de geregistreerde wapenbezitters schriftelijk moesten worden aangemaand om hun vergunningen te hernieuwen.

Die vaststelling doet echter geen afbreuk aan de verplichting voor de verwerende partij om bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden, waartoe de informatieverstrekking over de nieuwe wapenwet behoort, alle burgers op gelijke wijze te behandelen.

Voorts is de verwerende partij van mening dat de beslissing om de geregistreerde wapenbezitters al dan niet individueel aan te schrijven tot het eigen beleid van elke provincie behoort.

Dit argument zou enige overtuigingskracht hebben indien het particulier wapenbezit zou kunnen worden beschouwd als een zaak van provinciaal

belang. Het particulier wapenbezit is echter geen aangelegenheid waaromtrent de provinciale overheden een eigen beleid kunnen voeren. Wanneer de provinciegouverneur beslissingen neemt op grond van de wapenwet, handelt hij als vertegenwoordiger van de federale overheid en niet als bestuursorgaan van de provincie. De "verwittigingsbrief" waarmee de geregistreerde wapenbezitters in Brussel-Hoofdstad die op 1 september 2008 nog geen aanvraag tot hernieuwing van hun vergunningen hadden ingediend, werden aangemaand om zich in orde te stellen met de nieuwe wetgeving, dient bijgevolg aan de federale overheid te worden toegerekend. Hetzelfde geldt voor de beslissing van de provinciegouverneurs om dergelijke brief niet te sturen. Het feit dat dienaangaande door de verwerende partij geen enkele instructie is gegeven, doet daaraan geen afbreuk. Het is integendeel de afwezigheid van enige instructie terzake die tot de ongelijke behandeling van de geregistreerde wapenbezitters heeft geleid.

11. Er wordt derhalve vastgesteld dat de geregistreerde wapenbezitters naargelang hun woonplaats verschillend behandeld werden door de federale overheid, zonder dat hiervoor een redelijke verantwoording bestaat.

De verzoeker voert terecht aan dat het gelijkheidsbeginsel geschonden werd. Aangezien hij in tegenstelling tot de geregistreerde wapenbezitters in Brussel-Hoofdstad niet tijdig werd aangemaand om zijn vergunningen te hernieuwen, kan hem niet worden tegengeworpen dat hij zijn vergunningsaanvraag laattijdig heeft ingediend.

Het middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de gouverneur van de provincie Antwerpen van 17 mei 2010 waarbij de aanvraag van Luc Van Paesschen tot hernieuwing van zijn vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens zonder munitie onontvankelijk wordt verklaard.

2. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een september tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeyts,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin